



SUVREMENI HRVATSKI PISCI
KNJIGA DVANAESTA



TISAK GRAĐANSKE TISKARE - ZAGREB, MARTIĆEVA ULICA 17

75

LJUBO WIESNER

PJESME

5619/20

ZAGREB
IZDANJE HRVATSKOG IZDAVALAČKOG BIBLIOGRAFSKOG ZAVODA
1943

CRTEŽ AUTORA
Jerolim Miše

SEOSKO JUTRO

Nad župom svanu danak bieli i jasni
I stade vika kokoši i raca,
U farofu još spava velečastni
I samo mežnar svetištem koraca.

Na tornju sunce i lasta cvrkut glasni,
U crkvi svieća škuro svietlo baca,
A crni sveteći sa oltara častnih
Kroz prozor motre grobove otaca.

Za grobljem ide stara neka žena —
Na glavi rubac, pod njim sieda vlas;
Taj molitvenik utjeha je njena,
Ta biela crkva dat će nekom spas:

To moja mati želi sreću sinu
I ranom zorom ide k Božjem Sinu.

PROLIETNA

Već bude se — čemu san? — usnule ruže
i brbljavke u visini
i makovi cvietci i i lukavac stari
na rosnatoj paučini.

Haj, pođimo, draga, u mirisne kraje,
gdje potokâ šumnim tiekom
svud život vri — čemu san? — Vesna gdje pjeva
i dojenčad svojim mliekom

opaja tuj... Evo u veselom jutru
po cvietcima razasutim
rumeno dršće sunce u stobojnoj šari
i smije se smiehom žutim...

TIHI ŽIVOT

Rumeni se jabuka u sjeni, a nad nju
Nagnula se kruška mirisna i rana,
Onda u liepom društvu — druga izabrana —
Prašno diše breskva na glinenom pladnju
I dok skromno viri iz kuta šljiva erra,
Grozdovi su — puni u oblom sjaju zrnâ —
Blistavi pod trakom sunčanoga vala
Pa se mirno lome u čaši od kristala...

Sjenato popodne. Kô pod nekim velom
Sunčan trak se mazi na stonjaku bielom.
Dah tople jeseni čednom sobom struji
I silno je tiho — žuta osa zuji —
A boje bi bile kao da se gase,
Da seljanka nije odlazila, pa se
U tom času tanka prašina pomakla
Snenim valom, što se odbija od stakla.

ODRAZI

Staklo prozora se maknu hitrim blieskom,
Pa se mlako sunce u lepoj prilici
Javi na stonjaku i na vazi ljeskom,
Na bielom krevetu i na jednoj slici.

O svetlo! O prugo sunčana! O kako
Čistom rubeninom mirišu ormari!
Iz vrta se slute trešnje! O kako
Mislimo na pčele, med i bele stvari!

Sve je tako milo! Šetalica ura
Sneno priča i priča — ko bakica neka.
Sve je to tako drago: micanje tanjura,
Miris lanjskih jabuka i miris mlieka!

I dok kose zrake smireno se maze
Kutovima, gdje se svetlo u sjenu spaja,
Veselo nas glede iz pupčaste vaze
Naša čudna lica i komad našeg kraja,

Pa se dobro vidi iz obline njene,
Kako ptice lietaju nad malim selom
I kako se kućni krovovi crvene,
A sunce je stalo na zvoniku bielom.

SAMOTNA KAPELA

Aleksandru Grliću

Sama na svom vrhu iznad sela,
Gdje se skromno blista sred modroga zraka,
Jedna stara romanska kapela
Diže se i spušta u lietu oblakâ.

Ponizna i čista, ona ima
Dušu i čednu boju svoga okoliša:
Žar njegovih ljeta, blagost zima
I nad goricama tugu plodnih kiša.

Zato ona svojim krstom vlada
Cielim krajem, što ga bije udes kruti —
Evo: ponad šuma i vinograda,
Ponad bielih cesta na svom vrhu ćuti.

Nego ima dana, kad i ona
Sva oživi u suncu vesela i zlatna,
Kada zvuci sitnoga joj zvona
Zovnu čistim glasom srebrnoga klatna.

Tad odasvud krenu preko gore
Seljaci i žene. Koji pomoć ište,
Za takovih dana ide gore
I ona je onda staro zavjetište.

Inače je sama: glasi svieta
Ne dopiru k njoj, ni bućni šum dolina;
Malko čudan lik i stara sjeta
Daju kraju nešto od posebnih milina.

I kako se lomi u visini
Pod bielim oblakom njena biela slika,
Ona im se uvijek onda čini
Uzdignutom rukom bielog svećenika.

VRTLAR

Kada vrtlar izađe iz svoje kuće
Uzanim puteljkom u svoj vrtić liepi,
Ciela njeg'va bašča — ah, tako je vruće! —
U potajnom nekom čekanju zastrepi.

On u ruci nosi kantu svježe vode
I očito sretan gleda svoje trave.
Sjajni blista zrak i sjenke vrtom hode
I umorno cvieće sagnulo je glave.

Vrabci — tihi — snatre. Crven odraz sjeda
Na onizkom zidu iza voćke stare.
Starac ide stazom izmeđ uzkih greda
Prama kljalistu, gdje se okna žare.

Časkom stane, — doskora će dan da usne
U providnoj sjeni od zelenih hvoja, —
Onda se nasmieši i preko leja pljusne
Vodu, što se lomi u hiljadu boja.

Dotle sunce iza bašča i voćara
Prelazeći u luku svoju stazu cvjetnu
Rujnim mlazovima polieva vrtlaro,
Njegovu tihu bašču i kuću mu sretnu.

PROLJETNA KIŠA

Ograda kuće. Na bielom zidu
Plavi jorgovan diše.
Nad krajinom pljusak. Oblaci idu
I sunce u kapljama kiše.

Tako je tiho, tako je meko —
Gone se oblaci gusti —
Udari tutanj negdje daleko
I ploha se naglije spusti.

Tada se komad neba zaplavi.
Dúga. Zablista rosa.
Već se i djeca na zelenoj travi
Igraju rumena, bosa.

A kad bi vedro i s mladih se grana
Kapljice truse male,
Što su ti oči prepune dana
Najednom slušati stale?

Glasi djetinjstva k nama sad idu:
Nikada, nikada više . . .
Sunce drhće na mokrom zidu
I silno jorgovan diše.

POHOD IGRAČA

Bijasmo djeca. Umiro je dan,
Kad sjene tamne još se više mračē;
Iz tuđih strana put im sumoran
U našu kuću dovede igrače.

No oni odoše već davno. Duša plače
I grobne glasbe huje kroz moj san;
Al jedan glas odzvanja sve to jače, —
Zar nije harfe zvuk to raztrgan?

Nije l' to pjesma male, plavog čeda,
Što tuđe svietle kraje dočarava,
Kad prsti joj se tankih struna diraju?

Oj gdje ste, sunca, gdje ste, mora plava
I vrtovi, gdje miriše rezeda?
Oh recite mi, gdje to harfe sviraju?

JESENJI SONET

Šum vjetra i kiše među granama.
Pod starim dvorom dolje česta je.
Na prozorima i altanama
Šum vjetra i kiše negdje prestaje.

Nad dvorom plače nebo u ranama.
Pod tamnim dvorom dolje cesta je.
Ta kiša bije dvor po stranama,
Nad borom nebo plače i nestaje.

Tko sada sanja u tim dvorima?
Šum kiše i vjetra spi na borima,
Šum kiše i vjetra među krošnjama...

Tko tako tiho moli u prošnjama?
Nebeskih suza šum za onima
Što umrli su pod balkonima...

VIOLINA

I.

Ja sam stara, zvonka violina
Iz radione meštra Stradivarija,
Te na suhom mjestu, kraj kamina,
Iznalazim svu silu novih arija.

Bjelina dječjeg sna i krv kalvarija
Nađu u žici izraz od milina
I s mojih sjetnih, sutonskih bugarija
Zvoni duša veselih tišina:

Baroni, grofi, sjajni kavaliri
S damama motre igru večernjih ferija
Pod Lunom, ukraj jezera, u parku.

I dok sa dvorca jecaju klaviri,
Pierrot galantnu sprema dami varku,
Pričajuć smjelo priču punu misterija.

II.

Umrle su maske i harlekini
I ode ciela bolja svojta i finija,
Drevne dame trunu sad u glini,
Oh, one sladke dame finih linija,

Što nekada su čule Paganinija
Svirati na divnoj violini
Il gdje pod rukom našega Tartinija
Plaču negdje turobni sordini.

Sad ondje, gdje su groblja, izpod Lune,
Snivaju leden sav — o kameni obrazi! —
Sa ručicom na srdeu, u tišini.

Al kad zabruje zvonke moje strune,
Lagano drhtnu: preko kripta njihovih
Prosine sjaj i blida lica preobrazi.

PRAZNA CRKVA

Kiparu Hinku Juhnu

Prozor, šaren kano sag
Zlata i ametista,
Baca u prostor svietao trag:
Sakramenat blista.

Tamne slike, spomen drag
Umjetničkog kista,
Smjerno traže pogled blag
Razpetoga Krista.

Mutan odsjev slika tih
Sja u svietlom traku,
Spava zvuk i čas je tih:

Tek u polumraku
Šušne koji stari stih
Ostavši u zraku.

ŽALOST VEČERI

- Ja ljubila sam većma nego tko.
- Zaboravi ga, kćerko. To su griesi.
- Aj lice moje blijedo, uvelo!
- Na tome svietu nikad srećan niesi.

- To srdce puče, tko će znati to?
- Utaži bol, sa sobom krst ponesi.
- O smiluj mi se, Djevo Marijo!
- O Otče naš, koj' jesi na nebesi'!

I biele duvne brojanice broje,
Na grudi lieže težki tamjan mira, —
K večernji zovu zvona, zvonovi...

O šuti, diete! Stara priča to je
O tuzi, kad sa sjetnog manastira
Nad polja plove plavi tonovi...

VIGILIJA

Šaren prozor. Šišmiš se zaljeta
U mlaki suton gorskih alegorija.
Tamjan. Duvne. Od svieća i nujnih sjeta
Zatrepti kadgod svetost ostenzorija.

Jednolik šapat tihih responzorija
Sluša vienac tustih amoreta.
Na koru driema iznad oratorija
Isusova Mati iz Nazareta.

U polusjajnoj zraci, iz jednog kuta
Svetica pođe od slike, čišća od lilija,
I sve su sestre među svjetiljkama

U polusjajnoj zraci, koja luta,
Kroz prepast čule, gdje na orguljama
Neznani koral svira sveta Cecilija.

POKLON MUDRACA

Već im je pokazala svoga malog sina
Čedno im zahvalivši na pozdravnoj rieči.
Zna unapried, da će — o nespretnih milina! —
Svaki od njih mnogo još liepo i skromno reći
O dalekim zemljama i mjestima i potom
O ogromnoj svjetlosti iznad crnih šuma,
O tom, kako pođoše tražit Kralja, i o tom,
Kako su se sastali na razkršću druma.

I sad ne zna, što je to: čakom joj se čini,
Kao da je bila tek neka liepa slutnja ...
Ili zar je doista čula u blizini
Pjevanje i glasove anđeoskih lutnja?
Časkom opet bude joj, ko da mora sići
S priestolja i ostavit gloriije i dike
U toj maloj štalici i onda otići
Po tim bielim cestama u dubini slike,
Gdje je zovu gradovi — bieli — i tornjići.

I dok se na dvorištu k odlazku već sprema
Silno mnoštvo dvorjana s povorkama deva,
Njoj na licu nagnutom kao smiešak driema
Svietlo čudne blagosti i ona oklieva.

KONTEMPLACIJA

Zvuk molitve je pospana tišina.
Zvuk molitve je turobna harmonija
U zraci, koja bludi iz dubina
I nestaje u sjenama agonija,

Dok kano opoj nepoznata vina
(O, to je vino mutnih monotonija!)
U lončićima kite ruzmarina
Strast dišu braka, rujni dah ironija.

Gle, to je slutnja cjelovâ u noći.
Neslućen žar. I tugom zamrlih ćelija
Vas gori zrak. I gibkost čistih tiela

U slasti strepi. O da hoće doći
I razliti se na njih sa propela
Glorijom smrti onaj umorni Delija!

PRIČA

U srдца plovi blagi, topli mir
I mnoga duša čeka zapad skori.
Na gori sniva bieli manastir,
Sjaj ćutanja u vatri neba gori.

Sad krenuti će brzi netopir
I suton zasjat plav i sličan zori.
Nad cintorima plamenova vir,
Nad cintorima gore sveti dvori.

Po rubu tihe ceste, stegnuv dah,
U polusan je pošla žena neka.

— Što tražiš, sestro? Ovud ide strah.
— Za cintorima čeka netko, čeka.

I vidjeh, gdje joj blieda lica bliede.
I vidjeh, gdje joj tamne vlasi siede.

REMETE

I.

U njinom vrtu struji miris meda
I pune kâda i tamjana sanjarije.
Zvonici zvone u znaku Čistih srieda.
Zvonci mole. Zvone Zdravemarije,

A blage ruke Marijina čeda
Blagosilju u zvuku modre arije
Te siede glave, te idu u dva reda
K oltarima, u tihe sanktuarije.

I evo, braćo, to je sreća čista:
Slušati zorom dragih grlica gukanje
I ljubit cviet, metulju što se klanja,

A kad se vrate, grle tielo Krista
I pobožnost o Zvezdi Morskoj sanja —
Remete čuju sladkih gajda dudukanje.

II.

I evo: idu pod nebesa plava,
A oči im gore vatrom svete manije
Ko jezera, na kojima zaspava
Glas zvonova, što pjevaju litanije.

I evo: idu stazom, koja je prava,
I doći će od kasnog sunca ranije,
Jer njima zvoni duša molitava
I zove ih na vječne epifanije.

Kalvarija, crvenih rana znaci
Kažu im staze svetlih svetačkih tragova:
I ne zna bola put, što vodi k rajju,

I kudgod idu, cvatu bogomraci
Bjelinom zvijezda i u mirnom sjaju
Smieši se Bog sa svojih usnulih pragova.

NA ŠUMSKOJ LIVADI

I.

Zrakom su čete anđela pjevale
Mariju, milosti punu,
Zato su dječje očice sievale,
Vjetar kad poljanom dunu.

Majčine usne tugu su snievale,
Muku i trnovu krunu,
Zato su oči suzom zalievale
Platno i svilu i vunu.

Hrastu se krošnja lako sagibala,
Sjenke travnikom lete, —

Negdje je tiho, tihano svirala
Slađana frula, tanana svirala,

Blažena Djeva s tugom je zibala
Svoje nesrećno diete.

II.

Bieli su oblaci nebom upijali
Sunce i šarenu dugu.
Proču se hihot. Satir su vijali
Nimfe u veselom krugu.

Kako su zdravljem i radošću sijali,
Izađu. Vidješe tugu.
Stali su tako i niesu se smijali,
Pustiše Nimfe u lugu.

Vjetar se tamnim lugom verao,
Lagan ko tračak dima; —

Negdje je tiho, tihano svirala
Slađana frula, tanana svirala,

Neviđen to je pastir tjerao
Ovce u oblacima.

NAD VERSIMA A. G. MATOŠA

Taj skok žonglera, srdce grabancijaša,
Taj zanos, uzdah i dosjetka laka,
Ta domorodna napitnica čaša
Nad prkos-kapom buntovnoga đaka

I Domovine slutnja: zvona naša
U panskoj sreći ladanjskoga zraka,
Kô mučan lelek grada i kaputaša,
Ili san slobode sela i seljaka —

O mrtvi majstore! Taj dušin dah,
Što pjeva zvukom skupoga metala,
Ne nalazi ni spomena ni hvala ...

Al u dubini đaćkih sanktuara
Tajanstven tinja ovaj prezren prah
Kô sanja nekog bundžije zlatara.

BLAGO VEČE

Crven požar dana na zvoniku vitom
Planuvši još jednom polagano gasne,
Providan je zrak: nad poljem i nad žitom
Sve nam stvari dođu neobično jasne.

Sjenke krenu sa dna zlatnih perspektiva
I sve dublje tonu humci i daljine;
S onih blizih šuma mirno se razliva
San i skladan miris umorne tišine.

Tad se usred zlata i potmula sjaja
Javi Angelus i molitvene ure
Skrušeno zaplove preko cielog kraja
Sve na tihe ceste i crvene majure.

A kad naglo presta nad ugaslim žitom
I zazuje tihe pjesme zrikavaca,
Sve je tako blago i tako čudno i pri tom
Ko da netko neznan poljima koraca.

ZVONAR

Petdeset ljeta ravna ovim brodom
(O župniče, ni ti mu ravan nisi!)
I svakomu će pričat svakom zgodom,
Kolika mudrost u toj bradi visi.

U osvit dana svojim teškim hodom
Zaškripi zvonar — luzi još su tisi —
I prekrstiv se dolje svetom vodom
U toranj ode zvonit k ranoj misi.

Kroz prozorčić se nagne, gleda dolje.
Još nema nikog, on je posve sam.
I još od jučer malko dobre volje,

On zvoni važno. Sveti zvoni hram.
I nedjelja se svečana i biela
Sa tornja spusti preko cielog sela.

A kako sunce toga dana sjaše
U vatrama nad crkvom i nad mjestom,
Seljaci tako, mužeki i snaše,
U redu pošav zamišljenom cestom

Najednom spaze onog, kog se plaše
I mole molbom poniznom i čestom,
I vide samo, gdje u tornju maše
Za uže vukuć jednom silnom gestom:

Sam Gospod Bog je, starac siede brade,
U zvonik sišô zvati cieli kraj
I kako licem gori, svatko znade —

Od toga sjaja selom trepti sjaj.
I nedjelja se svečana i biela
Sa tornja spušta preko cielog sela.

NOĆNA KRAJINA

Tiho teče rieka. Vrbe ukraj vode
Mirno ćute u svom snu na doba davna,
Kada s kopljem u ruci niz ta polja ravna
Levente su pošle, kud ih puti vode.

Živahni refleksi mjesečine brode
K livadi i k rieci i doba starostavna
Ustaju iz groba i prođu kao slavna
Četica konjika. Zveket. Topot. Ode.

I dokle slika noći sneno zatalasa
Krajem, komu ništa pokoja ne muti,
Junaci uzkrsnuli sjedaju bez glasa

K vrbama, kraj vode, koja mirno ćuti
I sluti, gdje za gorskim tamo kukovima
Ravnodušne zvijezde tonu u lukovima.

EPITAFIJ

Ovdje nema vreve. Ovdje pokoj vlada.
Mir cipresa hladi vikor prošlih snova.
Tu se dobro sniva, jer će dobra sova,
Blaga noć i san zamienit buku grada.

Među krstovima narav cavti mlada,
Lista zimzelen i zemlja diše nova
I čudesno, kako krajina je ova
Svečana od pjesme pospanih cikada.

Pročitavši s vrata poziv čednog stiha
Možda na taj grob, kad večer padne tiha,
Stigneš, čudni stranče, lutajući svietom:

Trudnoj tvojoj čežnji, te za zviezdrom spješi,
Dat ću blagi san, što izagnane tješi,
Ja, što ležim sad pod krstom i pod cvietom.

NADPIS U GORI

Zaluta l' tkogod, izagnan i sam,
U brda ta i na ta bistra vrela
Ugasiť ljetni žar i žeđe plam
Iz vrutka, glasnog zujem gorskih pčela,

Zaboravit će gradove i sela,
Obujmit san će njega i sjena pram,
Dok bludit gleda dolom stada biela,
Vedrina modrih sreću i pokoj sam.

Tu sjedni ti, što sam si možda plako,
I pij sa travke, gdje su ptice pile,
U kapi rose dugu, što blagosilja,

I bit ćeš kao pastir, momče lako,
I pjevat će ti biele gorom vile,
Te miriše im glas od smilja i bosilja.

NA JEZERU

Na šumskom smo jezeru. Tiho tu je.
Zaveslaj, dušo, ovud! Čuti, glase!
Ti, jeko, usni! Evo, otkrila se
Milinom šuma ciela. Bube zuje.

Od sunčevoga vala fine struje
U sjeni hlada šušnu — zlato! — pa se
Zapljusnuvši mi čun dubinom gase
U krivoj crti i slab se pljusak čuje.

Ko začaran, moj čamac tiho plovi —
Za mirno veslo zlatan val se lovi —
I tiho srce kuca tiše, tiše.

Čistine šumske planule u vatri.
Tišina. Sjenke. Jedna ptica snatri
Na grani, što se ponad vode njiše.

ODMOR U ZELENi

Mene ne mami grad. Mene veseli,
Kad kretnjom dragom i djevojački spretnom
Na mahovini prostreš rubac bieli
I pjevajući sred velikog mira
U nekom redu ugodnom i sretnom
Na njemu složiš jela svakojaka
I pića, što ih voli mladost laka...
Natoči, djevojko! Nek čaša blista
Od nada i od osjećaja čista!
O pjevaj mi kô šumski dah zefira
I budi kao gorska ptica neka,
Kad nosi je sanjarija daleka...
I ti si kô i ona. Baš ovako
Utihlo ptiče snatri i sluša, kako
Svoj šumski san grolji gorski vrutak
I čist mu talas struji sjenom hlada,
Dok sa nebesa slazi u mirni kutak,
Kô liepa zraka sunca, sreća mlada.

POTOK

U sjeni šumskoga sumraka krkljam preko korijenja,
Preko zaraslih klada i balvana, preko kamenja.

Malim se zrcalom stvori mi voda providno čista
Bljesnuvši parčedom neba i šumom zelena lista.

I ja se tako vijugam u zelenoj šumskoj tmini,
Noseći čežnju hladovine i šljunka u dubljini.

O svietlo! Zrače! Prostore! Tvrde me sapele stiene,
Vuku me tajne dubljine, pune mraka i pjene.

Al skočit ću preko kamena, izdubsti stienu duboku,
Ništa me ne će spriječiti u brzom i bistrom skoku.

Vidjet ću sunca i gradove, izpasti iz te gore —
Reci mi, planino, hoću li skoro vidjeti more...

ŠETNJA U SAMOĆI

Bješe li to sanak? Šuma se prenula
I dušom mi čudne svjetlosti talasi.
U hlapljenju bilja i korijenja trula
Neki sjetni miris, miris njenih vlasi.

Tada zapjevaju ptice (sva mi čula
Strepe, kad me dirnu ti opojni glasi)
I bude mi, da sam ta šuma usnula,
A taj šum, taj vjetar — moji su uzdasi.

O, nekad mi život u podnevnu sjaju
Teče, pa u sjenu čisto sunce gleda,
I osjećam vazda: na svakom koraku

Njezina je duša u mom zagrljaju —
Jao, moja duša! — i sliedom me sledi,
Ko ptica u šumi il svjetlost u mraku.

VOĆE

Plave, žute, rujne boje kao vatre
Plamte. Dođe jesen, svietla nestašnica.
Razbacano voće, i mnoga sjetna lica
Žeđaju nad plodom i pobožno snatre.

Očarana, sitni s grana pjesma ptica.
Odkrilo se nebo. Blistaju vedrine.
Muzika nebeske tihe violine
Doziva nam sliku rajskih vjerenica.

Gori rujna jesen. Niti glava, niti
Moje srce znade, što baš sada hoće, —
Samo tinja i tinja od potajne vatre.

O ljubavi sfera! Čežnja hiti i hiti
K očima, što — drugdje — zamišljeno snatre,
K ustima, što plamte ko mistično voće.

STARI MOTIV

Gledajući zvijezde misô obuze me:
Krasno je gledati u hiljade hiljada
Zvijezda, te im svjetlost vječno ista i mlada
Titra u prostorju od draguljne pjene.

Krasno je ... No mnogo krasnije je, kada
Imaš nekog, da te grli dušom žene,
Nudeći ti oči i ruke preblažene,
Šapćući kroz šutnju srcu, koje strada;

»Ja sam tvoje Srdce ... bezdano ... i plamsam
Za tebe ... i gorim ko hiljade hiljada
Zvijezda i bezbroj onih nebesnijeh rieka ...

Ja sam tvoja tuga, kada kažeš: Sâm sam ...
Ja sam tvoja utjeha ... i radost ... ljubav mlada ...
Tvoja dobra zvijezda, prisutna dovieka ...

PJESMA

K luci nekog modrog, nepoznatog kraja.
Niti ćuha. Niti sluha. Tek opaja
Ova pjesma žita, opojna i jedra,
Što se u daljini sa obzorjem spaja.

Kao diete spava duša (mirna, vedra,
Obasjana od nekog unutrašnjeg sjaja)
I sve moje želje razapele jedra
K luci nekog modrog, nepoznatog kraja.

Lete paučine ko čarobne barke.
Lete lastavice. Sve nekuda leti
I sve neku prozračnost i tugu ima.

Lete oblaci ko mog života varke.
Kakvi su to glasi? Htio bih umrieti
I ko plava sjenka otići za njima.

RUŽE I.

Ruže! S vaših boja, što se tamno maste,
Lupa srdce i bilo moje krvi tmaste,
Te ostah bez daha, ostadoh bez glasa
U slutnji ljepota Sarona, širasa.

Vi ste pjesme — rujne i smjerno ružičaste —
Stvorene da hvale, uznose i časte
Nju, od koje moj se nemir uztalasa,
Te mi ista smrt ko jeka zvoni spasa.

Vaš miris (ko san il glasba neponjatan)
Nosi mi kroz pčela roj, kroz oblak zlatan,
Nju, za kojom vazda misli moje kruže: —

Kruže misli rajskoj bašči ukraj puta,
Baš ko oko mene miris njena skuta,
Miris njena bića, miris ruža. O, ruže!

RUŽE II.

Pjevale su ruže: »Prijetelju, mi smo
Nevidljive ruže tvoga bola, tajne
Ruže nade, plača i mraka, mi smo
Vjestnice i slutnje radosti bezkrajne.

Mi smo tvoje ruže. Gledaj, izgubismo
Boju, miris, slast, da nije tvoje tajne.
O, da nije Gospe, uvenule bismo,
Ko što će uvenut njene oči sjajne,

Njene bijele ruke, dah, što tobom diše,
Kosa, puna zvijezda, mjeseca, sunaca,
Grudi, vrat i njezin čisti glas milina,

Udaljeni glas, ko naš, što veze tiše
Jeku tvojih čednih kvartina, tercina
Krajem sretnih bašča i zvučnih kladenaca.«

MOJA EUTERPA I.

Neki sladki miris, kao zvuk sa lutnje —
Tako slazi tvoja milost mojim snima.
O gdje sam te čuo, u kojim vrtovima,
Moja liepa i skladna muzičarko šutnje!

Kad mi siđeš krvlju, kad mi priđeš snima
Srhom starog srдца, u groznici slutnje,
Cielim mojim bičem — ko glasbilom — tutnje
Najčudnije tajne u tajnim nemirima.

Muzo! Sestro duše! Vjerenica vjerna!
Muko neizrečena! Srećo neizmijerna!
O ljubavi vječna! Laura! Beatrice!

Od iskona strepi tobom sve mi biće,
A još ne znam, tko si: Tajna? Il Odkriće?
Glasba — jeka Raja? Muka — zvuk Inferna?

MOJA EUTERPA II.

Ni za koju sreću ne bih odreko se
Ove sladke muke i radosti čemerne,
Kada iz dubine moje gluhe i smjerne
Vape moje ruke, i, ko dječje, prose,

Da me zovnu neke čvrste i meke kose
U krajeve čudne i u sne bezmjerne,
I — netko me baca na kreljuti perne
(Držeć me, ko malo diete), da me nose...

U takvome hipu grmne glas orgulja
I sve, što me smeta, i sve, što me žulja,
Spada s mene kao blatani trh i kora.

I tad se ko talas uzbibanog mora
Preli preko mene i svih mojih pora
Glasba... Kao krizma Posvećenog Ulja.

SUPROTNI OSJEĆAJI

Je li proljeće? Gle mirisa bujnih:
Plave moju dušu, ko ljubice svele,
Poplavom radosti i brige nevesele,
Duvanjem oblaka i južnjaka nujnih.

Odkuda ti srsi (ne znam!), mrak taj rujni,
Odkud ovaj oblak i te žarke striele —
Jesu li to tvoje plime uzavrele,
Ljubavi, ko more, na kom dah olujni?

Ne znam, ne znam. Ali kad mi bude tako,
Zapjeva u meni netko iz tiha glasa,
Ko pobunjen anđeo, koji je zaplako:

Sve, što mu je milo, stubokom se ruši,
Nepoznat život njime zatalasa
I sav ponor smrti osjeća u duši.

ČITAJUĆI CAMOENSA

Bolno, kao glasba, idu i vraćaju se
I opet odlaze, kao dan proljetan,
Uspomene. Oko obraća se u se,
Da obnovi koji bol ili sanak cvjetan.

Ovdje pogledi i ruke sreli su se.
Dodir tu, i čitav lik joj bješe sretan.
Ovdje bješe tužna. Ovdje ko u snu se
Spustio na mene osmieh zagonetan.

Ovdje sjajile se njene kose ruse.
Ovdje smijala se društvu. Ja nesretan.
Ovdje bješe prpošna. Pa stroga. A tu se

Sruši moja nada, kano hrast stoljetan.
Tako mi ide život. Idu i vraćaju se
Uspomene. Glasba. Roj uzdaha sjetan.

IKAROV ODGOVOR

Glas nemoći:

— Nikada Ga ne ćeš dostići, ludove!
Zalud vežeš krila s tvojijem Dedalom
Kao stoti luđak, hiteć k Idealom!...
Ostavi to glupo Sunce i te snove!

Vidiš zvijezde i planete: Mirno plove,
Jednako daleko plavetnijem valom...
A ti si mi sličan baš anđelu palom,
Ne slušajuć mudar savjet, kad te zove!...

Ikar:

— O dosadni glase! Pomisli li ikad
Na prostora mjere, vremena eone?
I da u bezmjerju ne postoji nikad?

Tielo, zemna koro! Što ću s tvojim prahom?
Hajd da hvatam zvijezde, dok sve ljepše zvone!
Ne mognem li rukom, dostić ću ih dahom!

ZRAKA U DUBINU

Ima jedna priča (ili je istina):
Sjedeš li u zdenac za svietlog podna,
Duboko, sve dublje, dok ne dođeš do dna,
Gdjeno hlapi mrak i trulež iz dupljina,

Pa tad, naglo, digneš oči put visina,
Vidjet ćeš nebeska polja zlatna i plodna,
Sinut će ti zvijezda mirna i blagorodna,
Nevidna sa zemlje i njenih nizina...

Tako se i duša, u bolu, ponada,
Što jači mrak, to većem zvijezda sjaju —
I odleti na čas oblak briga i jada.

Tako se i pjesnik u grubome kraju
Sve to većma uzdiže, što niže pada,
Što mukliji bol, to bliže zagrljaju.

MOJA MAJKA

Lati pl. Mihalovichu

Šla žitim matka má jak kajcnice smutná...

Otakar Březina

Iznemogla i stara, pošla je moja mati
U sumornome redu sinjih kukavica
Životom, što se vrti izpred sunca zlatih
U oblak žarkog pieska, crn od mrtvih ptica.

Po njenom bliedom čelu krvav znoj je pao
I slomila joj tielo bieda gorka i oštra:
Pogrbljena, sa štapom, dolazi mi kao
Prosjakinja pred crkvom il na porti kloštra.

I plaču njene stare materinske oči,
Od posla ugasle i pune bliedog straha:
Po crkvama je pošla ljubiti svete moći,
U nieme ozbiljnosti crkvenoga praha.

Za sreću ona ne zna... Pa što moli tako?
O, uvijek boji se za nesrećnog svog sina,
Da ne dođe med crne proklete, u pakô,
Gdje ne vidi se svietlo s nebeskih visina.

I odmah poslie toga njene suhe ruke
Na brojanici broje brige ubogara,
A stisnute joj usne, žedne od gorke muke,
Za sebe vape samo smrt od tih oltara.

I pružit će se — sve se bojim — jednog dana
Na krevetu to malo, sirotinjsko tielo,
Izubijano, puno udara i rana,
A njeno čelo bit će bijelo, tako bijelo.

O Bože, spremi za nju u raju toplo mjesto,
Jer mnogo je, mnogo zebila i lomila se jako,
Jer nitko na svijetu nije tako često
Od jada zaplakao, patio se tako!

Njen život bješe jedno samo grko more
U kraju pustinjskom — oh, mrtvo more plača!
Za njenim čudnim djetetom joj noge gore
Posrtajući preko trnjaka i drača.

O izgubljeni sine! Ide tvoja mati
I prti se u redu zamišljenih lica
Na vjetru, što se vrti izpred sunca zlatih
U oblak žarkog pieska, crn od mrtvih ptica.

KAVANSKI PJESNICI

Kave, kavane
Noći i dane
Šume;
Konobar gleda
Goste i reda
— Sume.

Kud da se sklone
Srdce? Već tone
Maska.
Luna ko svieća
Sad iznad cvieća
Praska.

Dani su hladni,
Kako su jadni
Gosti!
Konobar gleda
Goste i reda
— Kostu.

Kud da se sklone
Srdce? Već tone
Slavom.
Noć ide puna,
Grozi se Luna
Stravom.

KUPAC ČAROBNIH KRIESNICA

Stigavši u mraku iz noćnog ugla,
Stane — i uđe u radnju od božićnih kugla.
Dotle je piljarac sred lutaka vitih
Mahom redo zlatne i srebrene niti.

»Najbolje će biti kriesnice!« pomisli
I osjeti jednu viziju polujasnu:
Na hiljade lampa prođe mimo misli,
Dode mu u podsviest i tu naglo zgasnu.

»Znate, rodila mi se kći...
Prava, malena kći...
Pošto je ne mogu slati u Španiju ili Aziju,
Dajte mi kriesnica tih,
Da razvijem malo fantaziju...«

Gledale su oči šarenih bajaca
Čovjeka, što tako slomljeno koraca.
(»Gleda, kao mi, pa zašto nije s nama?
Baš bi divno spavo u našim kutijama.«)

»Bogami! — reče. — Danas je bolje to,
No kakovo stvarnije, veće zlo...
Ako se i kupaš suza potokom,
Čezneš bar daleko, daleko,
O daleko, za kakovim plavim otokom...«

Neugodna šutnja. Dućan se okrenu.
Val svietla poteče bujicom u sjenu.
Lica se razplinu. Svako svojim mrakom.
Tako i čovjek ode slomljenim korakom.

Za njim je pošlo tisuć lampiona,
Kriesnica, iskra, zvijezda, sijalica.
Polumračne rupe Pariza, Londona,
Brindisi, Napulj, Marsilja, Nizza

I u girlandi šarenih balona
Čudo laguna, čežnja, san soneta —
Nije l' to Ona, u sjaju lampiona —
Kraljica! O Venezia benedetta!

(Ona se na veslu svoga gondoljera
Ljulja, blista i trepti čudnom moći
Ko nek prikaza iz neznanih sfera,
Il kao đerdan o grlu Noći!)

O gondoljeri! Koliko puta tako
Nosio se slutnjom večernjih New-Yorka!
O koliko puta čeznuo je tako
Plamene rieke Place de la Concordea!

Napokon se negdje, u svome kotaru,
Namjeri na lakat čestog prolaznika.
Taj ga težkom šakom pričepi k duvaru —
Majku li mu staru! —
I zdrobi mu zamot tih srebrenih slika: —

Ove još jednom kresnuše
U svietlom potoku,
A onda krenuše
Čarobnom otoku.

AVANTIRE

Zašto nas ne bi tragom Robinsona
Poniela žudnja pirata Selkirka,
Da nas na kraju nepoznatih zona
Zabavi čakskom nimfa, liepa Kirka?

Zato smo pošli žurbom aeroplana,
Pustivši društvo Vola i Parasita,
Krenuli pravcem vedrih oceana
Običi polja Nadira, Zenita,

Pronaći stazu novih Argonauta,
Odkriti zlata novih mora i zora,
I carstva drugih Golkonda, Sonora:
Ostrva, zvučna zvukom drugih flauta,

Netko za plavim skutima Madone,
Pretvoren zrakom od šavla u Pavla,
Dok vidje u sebi nebesa, što zvone,
Ubi u sebi Belzebuba đavla,

Pa sada, sliedeć Svetog Ubogara,
Položiv zavjet vječnog siromaštva,
Traži iz spleena izlaz, iz cafarda
Slavljenjem Sunca, Bosjačtva i Đačtva;

Drugi, sa vjerom fakira Gautame
(O čudni Gango! Divni Bramaputra!),
Da nađe izhod iz evropske Tame
Sjevera rujnog, još rujnijeg Jutra,

Čeka na logu, usred znojnih plahta,
Mučen skorbutom, vjetroom paralize,
Dok dođe doktor il kraljevska jahta —
Čeka na svietle krune, flerdelize;

Treći u lovu nepoznatog Čuda,
U slutnji glasha i rajskih violina,
Susrete Ljubav. Ona, žena huda,
Dâ mu od svoga najsladeg pliena,

Pa opran valom njena Pacifika
Preplovi njene lude Oceane,
Prođe kraj mnogih duša i oblika,
Sliedeći svoje Fate Morgane,

Da slomljen, jedne zore hladne i rane,
Spozna, da svi smo samo ludi bardi,
Osjetiv nešto kano dah od rane —
Svoj goli nemir u sivoj mansardi!

O muko! Slasti! Mladosti ambleme!
Nebrigo pusta u smrtnome skoku!
Mašto! Zastavo Presvete Boheme!
Tugo u suhom, grozničavom oku!

Prešli smo bezdan očajnih Pariza,
Dubokih kriza, najdubljih Malströma,
I sada, siti svih tih Paradiza,
Kafanskih siti teza i teorema,

Pitamo: Gdje će naša Odiseja
Da nas približi Problema Odkriću?
Hoće l' se sjetit koja zlatna seja,
Bradati družu Tine Ujeviću,

Da nam ostavi žudnju putovanja,
Da nas povede putem svjetlih zbilja,
Da nam se oku otkrije ko sanja
Sivi Toledo, gizdava Sevilja?

O mašto, razpni jedra! Daj nam, živa,
Još malo snage za daleke pute,
Za bolna pluća gajeve oliva,
Melem limuna za naše škorbute,

Daj nam vedrine u toj našoj krizi,
Galebe biele kraj jarbola tankih,
Vjetar, pun joda, našoj paralizi,
San o Poeziji, Znanju, Salamanki,

II da u hladu talijanske cisterne
Pijemo mladost Rafaela Santi,
Slaveći gazdu seoske taverne,
Plavo mu nebo i krvavi chianti,

Pa kada dođe konac priči bônoj,
Ljepšoj od svakog sjetnog rokokoa,
I zgrabi ljuta čežnja, slična onoj
»Pijane lađe« Artura Rimbauda,

Daj, da nas tuda, sa neznanog praga,
Zovne u kuću majka ostavljena,
Da joj se trzne njena ustna blaga,
Pa da se smili dobrog srdca žena:

Da nam da mira u svojemu krilu,
Jastučić srdca, ruku naše Mame,
Utjehu rieči, svog pogleda svilu,
Sestrinsku suzu za Dno naše Jame!

KIP DOMOVINE

Sama na svom vrhu iznad sela,
Gdje se skromno blista sred providna zraka,
Jedna stara romanska kapela
Diže se i spušta u lietu oblaka.

— — — — —
Samotna kapela.

I.

Ne vuče mene tuđih katedrala slika,
No čedne crkve ljubkih zagorskih vidika,
Crkve stare, crkve derne, crkve drage,
Utjehom simbola tješiteljke blage
U dolu nad gorom, izpod neba plava,
Gdje niz brda (kao uvijek) moja domovina spava.
Koliko bih puta, sam do Boga znao,
Sjesti uz cintor groblja, ljut na udes zao,
Žudjeti za njima na brdima zlatim
I za daljim krajinama neponjatim,
Dok srđce kucalo mi, ravno s nekim zvonom:
— Zašto nisi crkva, na brežuljku onom?

Crkve stare, crkve derne, crkve drage,
Romanske, barokne ili gotske slogom,
Vinuvši oltare za skrivenim Bogom,
Utjehom simbola tješiteljke blage,
One nam iz naše domaje daleke
Nose olakšanje, mirodije neke
Za sumorne želje i za nade lomne,
Za časove vjere i molitve skromne —
O milosti tornja! Časi pozdravljenja!
Roso sa nebesa! Čežnjo odkupljenja!
(O mirisi šuma i mirisi polja,
Kad u srđce slazi sama dobra volja,

A modra tišini kleči ukoli
Kao zamišljena duvna, kad se moli!) —
Pa kad uveče, sred zlata, što ih kupa,
Napuklo se jave tornji preko župa,
Onda im se dolina oglasi vjerno
I smire se ceste skrušeno i smjerno,
Onda zvona kunu, zaklinju i prose
Za sve naše ljude, što nevolju snose,
Za naše vrtlare i biele mlinare,
Za znojne od sunca osmagle ratare,
Za radnike grada, radnike sa ceste,
Kojima je život crn, pun mraka i jada,
Kojima je radost riedka, a brige česte,
Još za naše u ratu stradale vojnike,
Sakate i sliepe ubogare grada,
I uz njih za druge Božje nesretnike,
Zavidljive, škrte, psovače, pravdaše,
Lole i pijance i kepece naše
Sa strastima crnim, ljubavima vrelim
Po tim kolibama ubogim i bielim — —
Zvono se za zvonom glasa u daljine,
A kroz sumore i večernje tišine
Svetci naši lebde u traku od zlatnog dima
Nad lozama, selima i usjevima ...

Tad se spusti mrak i kroz svježinu mlaku
Stane sipit rosa. Zvon utihne. U mraku
Ljudski glasovi se začuju i tada
Zaromone negdje snene klepke stada ...
Dan se tiho gubi izpod gore crne
I silazi mir na sela. Svjetlo trne ...

II.

Al ima dana olujnih, kad — puni grāda —
Zaljuljaju se tamni oblaci iz grada
I spuste se i jure u večeri sure
Na voćnjake i šume, ceste i majure
I s njima hite zelene daljine,
Sumporne rupe i olujne tišine,
Te kada sela usnu, svietla se pogase,
Zvonari odu spavat, — zvana se oglase.

— Bimbim, bimbim, bimbim, bimbim! —

Je l' cvili zemlja, sinja kukavica
Pod oblacima — ko da gori kraj —
Te ko jato vatrom prestrašenih ptica
Leti u visine,
Leti u dubine
Taj bolan s gora krič i dugi uzdisaj?
Uznemirene crkve sred potmula sjaja
Niz sjetna siđu brda diljem cielog kraja,
Siđu u sela donja, odu u sela gornja,
Idu izmed kuća, što ih brdo skriva,
Jedna drugu vapi, zove i doziva.
I čini nam se, kao da iz tornja
Viče uzdah drevnih buntovnika,
Uzaludna sudba naših mučenika,
Prokletstvo naših kralja, kletva težka do Boga,
I suza moje domovine, suza gorka i uboga,
Te ko da pođe u zvuku lelek majka i čeda,
Gušenje morâ, sto nevolja i bieda,
I sliapa rieč guslara

— Vjetri kroz noć jure i naglo se smire —
Sve se stvari uzplahire
Okolo ludih vinograda i voćara:
Krstovi na groblju priete,
Zasikću munje oko crkvice i lete,
Preobraze se naglo šume i ceste smrtno biele
I Djevice na razkršćima i kapele, —
U noći olujne, u noći gorke i lude
Naše stare crkve po selima blude,
Jedan toranj više izgubljen i sam:

— Bambàm, bàm, bambàm! —

To su zvuci za mrtve (za mrtve!),
Kad crkve budu žrtve
Groznica i vrućica i gore
Od ognjenih snova, što župljane more.
Živi im ne čuju bata,
Al one tutnje lupom tupog sata,
Bulazne kao bolestnici
U gorskim, polumračnim kutovima
Sa svojim Križnim putovima,
S oltarima od srebra, zlata i odjeća
I anđelima i crnim svetcima sred cvieća,
Sa stupovima uz klecala trula
Za koljena naša trudna, utrnula,
Sa Kristovima što su uda gola
I usne rana dali za cjelove bola,
Za cjelove kužne i dah očajanja
U času tračka nade il biesnog vjerovanja,
I sa svojim Gospama (— još uvijek one,

Pocrnjele u prahu vremena Madone,
Pritjeću u pomoć u odlučnom času
Vojnicima pred Turčinom, u boju beznađa,
Mornarima na dasci brodolomnih lađa,
Seljacima, kad prieti tuča bujnom klasu,
Samilostne, blage, prilaze im, idu,
Baš kako su slikane na crkvenom zidu —), —
Crkve stare, crkve derne, crkve bolne
Stenju u noći bole neprebolne: —
Kao u nekom strašnom u kaleidoskopu
Prolaze preda mnom, sve stopu u stopu
Ljudi moga kraja: vrtlari, mlinari
I znojni, od sunca osmagli ratari,
Mirni radnici kraj svojeg ognjišta
I Božji ljudi, što nemaju ništa,
Oni, što su kleli na prokletstvo dana,
Kojima je radost riedka, a brige česte,
Skitnice i oni, što nemaju stana,
Nego negdje u jarku spavaju kraj ceste,
Kojima su noge trudne od trnja oštra,
Kojima je život crn, pun mraka i jada,
Prosjaci pred crkvom il na porti kloštra,
Sakati i sliepi ubogari grada,
Još zli naši ljudi: podli opadači,
Očajnički glupi pravdaši, psovači,
Krivokletnici, lažci, međa otimači,
Sve slike zla i poroka i slike bluda,
Opisane u aktu kotarskoga suda,
Dok prezren gleda sudac, gleda pop i učitelj,
Kako se njegov nehотиčni mučitelj

Nepismen brani od zla stoljetnoga
Lozinkom čudnom: — Udri pismenoga! —,
A važan domišljat politikant,
Narodnom kožom šuplji špekulant
(Komu i čemu koristan trabant?)
Umniku ne da ni da pisne, vrisne
— Neka crkne, neka svisne! —
(— O Domovino, ako će ovako,
U potpunom ćeš mraku nestati polako! —);
Tu su i pisci, mršavi, i tusti nakladnici,
Dva divna kontrasta u hrvatskoj tmici,
S kojih je literat, dobar svat ponosit,
Prisiljen vazda i uvijek kruha prosit
I dati san i vjeru, zanos, uzhićenje
Za glad, za sram, za smrt, za poniženje,
Dok drugi, mnogo manji (pa i hulje!)
Njegovu parolu ciede kao ulje
Niz zvjerske labrde u trgovačku skupu
Pod maskom patriota na licu glupu i tupu:
I da bi slika bila dostojna, u tome sramu,
Visjet na oltaru u hrvatskom hramu,
Prolaze fantomi, prodani u roblje,
Sam grob za grobom (Domovina — groblje!),
Grob seljački i đaćki, šegrta i gospodara,
Nema joj kraja, toj povorci bez pametara:
Krv gusta kao lava iz liesa lopti,
Al čovjek ni da pisne, samo hropac hropti...
Za njima Jude, Iškarioti, izdajnici
Sa zvekom srebrnika u crnoj mošnjici,
Od Boga i od ljudi prezreni i čudno ružni,

Prebijeni od savjesti, a zavidni, do smrti tužni,
Jer nije k njima sišo Šimun iz Cirene,
Jerusalemske ne žale njih žene,
Veronika im rubac nije dala,
Da bi njina slika na oltaru sjala, — —
Pa svak, što vuče krst svoj, stenje: — Oh, dosta je!
I triput pada na tla do posljednje postaje,
Gdje skrivena u oblaku, u polumraku,
Smrt čeka — tko će izbjeći njezinu koraku!

Šta će im onda neke sanje
I nade zlatne kao dan?
Za nadom dođe očajanje,
Pa na krst sjeda crni vran.

Ne će ih napit ni octa ni spužve,
Kad posljednji predadu dah,
Prelomit će se izpod gužve,
Tijelo im uzet znoj i strah.

Ne će se razbjeći njini stražari,
Ni stresti njina Golgota.
Mjesec za oblakom viri stari —
On mnogo takvih priča zna!

Tek majčice siede — naše crkve! — kleče,
Tihe im molbe u daljine ječe,
Kad kamene, u nijemu razgovoru,
U ljudske gledu domove pred zoru,
Gdje sanjari, đaci,

Ludi vilenjaci,
Sanjaju sad o njima, da usred bure
Jure u nebesa i oblake sure,
A prizračna im zvona
Plaču suzu i muku miliona —
Krstovi na groblju priete,
Sjevata oko crkvice i munje lete
Okolo svijuju stvari...
Pokojni ratari
Pomišljaju u grobu, u svojoj tišini,
Da je negdje buna u vjetru, olujini...
Al kada čuše mir u zvuku od kiše
I kada vidješe, da nitko, ah nitko više
Ne pojmi smisao zvona i njihovih noćnih drhtaja,
Njihova očaja i njihovih tmernih vapaja,
U sumornoj se misli zagrizu u ruke,
Lupe o stieniu od liesa i — kraj je njine muke.

(U trećem dielu, poslije sna studenta, sviće
jutro, dan, i nove crkve u novom vremenu, u kom
će »duša seljačka (il duša đaćka) mirisat ko jabuka
il čista duša djevojačka«).

SADRŽAJ

Seosko jutro	7
Proljetna	8
Tihi život	9
Odrazi	10
Samotna kapela	11
Vrtlar	13
Proljetna kiša	14
Pohod igrača	15
Jesenji sonet	16
Violina I.	17
II.	18
Prazna crkva	19
Žalost večeri	20
Vigilija	21
Poklon mudraca	22
Kontemplacija	23
Priča	24
Remete I.	25
II.	26
Na šumskoj livadi I.	27
II.	28
Nad versima A. G. Matoša	29
Blago veće	30
Zvonar	31
Noćna krajina	33
Epitafij	34
Nadpis u gori	35
Na jezeru	36
Odmor u zeleni	37

Potok	38
Šetnja u samoći	39
Voće	40
Stari motiv	41
Pjesma	42
Ruže I.	43
II.	44
Moja Euterpa I.	45
Moja Euterpa II.	46
Suprotni osjećaji	47
Čitajući Camoensa	48
Ikarov odgovor	49
Zraka u dubinu	50
Moja majka	51
Kavanski pjesnici	53
Kupac čarobnih kriesnica	54
Avantire	56
Kip Domovine	60

FD